АЛЬМА МАТЕР

ГАЗЕТА НІЖИНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ МИКОЛИ ГОГОЛЯ

№4 (0194) | Грудень 2011 року | ЦІНА ДОГОВІРНА | Заснована 18 жовтня 1992 року

З НОВИМ 2012 РОКОМ!

Шановні студенти, викладачі, співробітники!

Прийміть сердечні вітання з Новим роком та Різдвом Христовим!

Напередодні новорічних свят хочемо побажати, щоб у кожну Вашу оселю завітав Дід Мороз і виконав ваші найзаповітніші бажання. Нехай прекрасні зимові свята принесуть мир, спокій і злагоду, впевненість у майбутньому.

Зичимо Вам міцного здоров'я, успіхів, родинного щастя, достатку і благополуччя!

Бажаю гарного настрою і любові, нехай у Вашому житті панують гармонія та вдача!

Редакція газети

КОНКУРСНІЙ ШОУ-ПРОГРАМІ «МІС УНІВЕРСИТЕТ» 10 РОКІВ!

Фоторепортаж із ювілейного заходу - на стор.8.

Виконком Ніжинської міської ради оголосив подяку студентам НДУ за участь узагальноміському конкурсі. Детальніше - стор.6

ВЧЕНА РАДА ІНФОРМУЄ

1 грудня 2011 року відбулося засідання Вченої ради університету, на порядку денному якої розглядалося питання «Стан і завдання щодо вдосконалення викладання нормативних навчальних дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу».

Заслухавши та обговоривши доповідь голови комісії, проректора з науково-педагогічної та методичної роботи доц. Самойленка О.Г., Вчена рада відзначила, що дисципліни гуманітарного та соціально-економічного циклу є важливою невід'ємною складовою процесу формування висококваліфікованих фахівців. В університеті накопичено значний досвід у процесі викладання та науково-методичного забезпечення дисциплін цього напряму підготовки фахівців, які навчаються за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра, спеціаліста, магістра: для всіх спеціальностей розроблено навчальні та робочі програми за вимогами кредитно-модульної системи організації навчального процесу, навчально-методичні комплекси; напрацьовано інструктивно-методичні матеріали; до навчально-організаційної та методичної роботи залучаються досвідчені викладачі профільних кафедр.

Разом із тим, у процесі аналізу виявлено низку недоліків у системі організації, нормативно-методичному та кадровому забезпеченні викладання навчальних дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу. Зокрема:

– потребують суттєвого перегляду концептуальні засади викладання дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу в напрямі професійного спрямування;

– потребує приведення у відповідність до діючих навчальних планів програмно-методичне забезпечення;

– при забезпеченні навчального процесу з окремих спеціальностей залишається не відповідним вимогам МОН молоді та спорту України відсоток науково-педагогічних працівників із науковими ступенями і вченими званнями, які викладають курси гуманітарного та соціально-економічного циклу;

– недостатнім є запровадження інтерактивних та інноваційних методик викладання дисциплін;

– з окремих дисциплін потребує оновлення фонд навчальної літератури з дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу.

Із метою подальшого вдосконалення викладання навчальних дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу Вчена рада ухвалила:

1. Привести у відповідність до чинних вимог навчальні та робочі програми дисциплін.

Термін виконання: до 1 лютого 2012 р.

Відповідальні: проректор з науково-педагогічної та методичної роботи, зав. кафедр, навчально-методичний відділ.

2. Посилити контроль щодо відповідності вимогам МОН молодь спорту України відсотку науково-педагогічних працівників із науковими ступенями і вченими званнями, які забезпечують викладання навчальних курсів з дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу.

Термін виконання: постійно

Відповідальні: завідувачі кафедр.

3. Продовжити роботу щодо вдосконалення навчально-методичного забезпечення дисциплін, урізноманітнення форм проведення аудиторних занять, застосування сучасних інформаційних технологій.

Термін виконання: постійно

Відповідальні: завідувачі кафедр.

4. Покращити інформування деканатів факультетів і студентів щодо системи оцінювання знань та вмінь з дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу.

Термін виконання: постійно

Відповідальні: декани факультетів, завідувачі кафедр.

5. Продовжити роботу щодо удосконалення підготовки майбутніх фахівців у сфері ділового мовлення за професійним спрямуванням.

Термін виконання: постійно

Відповідальні: проректор з науково-педагогічної та методичної роботи, декани факультетів, завідувачі кафедр.

6. При викладанні навчальних дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу враховувати специфіку фахової підготовки.

Термін виконання: постійно. постійнодальні:проректор з науково-педагогічної та методичної роботи, завідувачі кафедр.

7. Внести пропозиції до навчально-методичного відділу щодо удосконалення організації викладання дисциплін за вибором студентів.

Термін виконання: до 15 березня 2012 р.

Відповідальні: проректор з науково-педагогічної та методичної роботи, декани факультетів, завідувачі кафедр.

8. Ректорату університету вивчити питання щодо підвищення кваліфікації викладачів гуманітарного профілю в провідних навчальних закладах і наукових установах України та зарубіжжя.

Термін виконання: до 15травня 2012 р.

Відповідальні: проректор з науково-педагогічної та методичної роботи.

9. За рекомендаціями завідувачів кафедр організувати закупівлю навчальної та наукової літератури з дисциплін гуманітарного та соціально-економічного циклу.

Термін виконання: до 1 жовтня 2012 р.

Відповідальні: проректор з науково-педагогічної та методичної роботи, зав. кафедри, директор бібліотеки.

Наш кор.

Про Гоголя,

ми говорили з професором Павлом Михедом. Приводом для зустрічі стала звістка про те, що Павло Володимирович отримав «Премію імені М.В.Гоголя в Італії». Ця почесна винагорода, присвячена класику світової літератури, була заснована в 2009 році Фондом «Президентський центр Б.М.Єльцина»

Кор.: І перше традиційне питання: хто був ініціатором висунення Вас на здобуття премії?

П.В.: Я не знаю хто висував, мабуть, хтось із членів журі. Це для мене залишилося таємницею.

Кор.: Тобто те, що Ви отримали цю премію, для Вас було приємним сюрпризом?

П.В.: Так. Мені прийшло повідомлення на електронну пошту. Я спочатку подумав, що це звичайний розіграш. Але мені зателефонувала член журі Солодовнікова (Солодовнікова Н.А. – директор культурної асоціації «Премія імені М.В.Гоголя в Італії») і підтвердила інформацію. Премія на той час уже була присуджена, але оргкомітет готував буклет, для якого були потрібні певні біографічні дані, ряд документів, тощо.

Кор.: Це була Ваша перша поїздка до Італії?

П.В.: Ні, друга.

Кор.: А коли Ви вперше там побували?

П.В.: У 2009 році на міжнародній гоголезнавчій конференції.

Кор.: Чим викликаний інтерес в Італії до Гоголя?

П.В.: Гоголь довгий час жив і працював в Італії. Там досить потужна школа Гоголезнавства. Особисто мене, як науковця, цікавили їхні наукові розвідки, присвячені перебуванню Гоголя в Італії. Особливо хочу відзначити велику роботу Рити Джуліані, професора італійського університету ла Сапієнца, члена міжнародного журі «Премії імені М.В.Гоголя в Італії», яка випустила книгу про перебування Гоголя в Італії.

Кор.: Чому Гоголь обрав Італію, на вашу думку? І чи перебування Гоголя в Італії і вплив її на письменника – сьогодні достатньо вивчені?

П.В.: Я думаю, що тема «Гоголь і Італія» потребує серйозного вивчення і осмислення. До сьогодні зустрічається спрощене ставлення до його перебування в цій країні, воно пояснюється двома факторами:

1. Там був теплий клімат, який більше підходив Гоголю. Якщо це українські дослідники, то вони обов'язково додають: «такий, як в Україні».

2. Письменник поїхав у Італію як естет, його естетичні запити були такими, що лише в Римі, в Італії він знаходив якусь гармонію.

На мою думку, причини треба шукати у месіанстві Гоголя, який вважав себе апостолом оновленого християнства. Рим – це столиця апостолів і саме там Гоголь міг реалізувати своє покликання. Свого часу, досліджуючи творчість Гоголя, я знайшов інтертекстуальні вкраплення, де за аллюзіями Гоголя стоїть постать Сільвіо Пелі-ко, з яким Гоголь був знайомий особисто. Сільвіо Пеліко – журналіст-карбонарій, засуджений до довічного ув'язнення, але амністований імператором Франції у 1830 році. У 1832 році він випустив книгу «Мої в'язниці», суть якої зводиться до того, що

приємні сюрпризи та італійську кухню

та культурною асоціацією «Премія ім.М.В.Гоголя в Італії»до 200-ліття з дня народження Миколи Гоголя і була задумана як широкий гуманітарний російсько-європейський діалог, до якого долучилася цього року українська сторона. Лауреатами премії Гоголя в Італії 2011 року стали: директор ГМИИ імені Пушкіна Ірина Антонова, режиссер Юрій Любімов, письменник Андрій Бітов, художник Борис Мессерер (Росія); актор, художній керівник театру імені Івана Франка Богдан Ступка, літературознавець Павло Михед, художник Сергій Якутович (Україна); літературознавець Джорджо Маріа Николаї, режисер-документаліст Мара К'яретті, письменник і президент видавництва «Адельфі» Роберто Калассо (Італія).

Павло Володимирович Михед, директор Гоголезнавчого центру НДУ імені Миколи Гоголя отримав премію за «літературознавчі праці і віддане служіння дослідженню творчості Гоголя».

за 10 років перебування у в'язниці Сільвіо став переконаним віруючим. Відбулося, так би мовити, своєрідне «преображення» людини, яке потім пройшов Чичиков у «Мертвих душах». Сама ідея «Мертвих душ» полягає в тому, що «преображення» головного героя має відбутися саме в тюрмі. У «Авторській сповіді» Гоголь згадує, що «мені не вірять, а випадки, коли людина із тюрми виходила іншою, були».

Після першої книги Сільвіо Пеліко написав другу «Про обов'язки людини», яка була перекладена на російську мову в 1836 році в Одесі. Ця книга мала величезний успіх у Росії, Пушкін навіть порівнював її з Євангелієм. «Вибрані місця» Гоголя буквально повторюють багато розділів із цієї книги.

Гоголь сприймав як своє покликання ідею апостольства. Він написав книгу «Вибрані місця» і відправив її Плєтньову в Петербург. Книга вийшла 1 січня 1847 року. За задумом Гоголя, вона повинна була сколихнути всю Росію, і він, як новий апостол, мав повернутися до Росії. На той час саме в Римі вирішувалася до певної міри доля Росії, яким шляхом їй іти – контрреформації чи революції. Саме ця ідея і привела Гоголя в Рим, в Італію.

Він навіть не міг чекати реакції на свою книгу в Римі, де на той час проживало багато росіян і поїхав до Неаполя.

Кор.: І що ж Росія?

П.В.: А Росія посміялася. І Гоголь просто згас. Росія пішла тим шляхом, який підказала їй Європа, шляхом революції. А Гоголь стверджував, що треба самим змінюватися. Треба міняти людину, а не умови навколо неї.

Кор.: Як і де проходила церемонія вручення премії?

П.В.: Вручення премій проходило на Віллі Медічі. Вона була відкрита Наполеоном як французька академія, куди відправлялися найталановитіші художники Франції, щоб вивчати італійську культуру, живопис. Він перекупив його у флорентійського вельможі. Там бував і Микола Гоголь. Одна його поява там задокументована. Зараз ця будівля доглянута, красива, височіє на пагорбі.

Захід проходив у невимушеній атмосфері, у залі зібралися лауреати, члени журі, запрошені гості. Церемонія йшла двома мовами. Синхронний переклад був на високому рівні. У залі лунали жарти, велися розмови, а потім хтось із членів журі представляв лауреатів. Мене представляла Рита Джуліані.

Кор.: Вона знає Вас як науковця?

П.В.: Так, вона знайома з моїми роботами. І це не дивно, враховуючи сучасні інформаційні технології. Нині суспільство відрізняється вільним поширенням інформації. А от у XVIII – XIX столітті творчі люди: письменники, художники, вчені, інтелектуали теж спілкувалися між собою, знали одне одного, листувалися, зустрічалися. На той час в Італії часто бували і Шевельов, і Погодін, яким це не заважало в Росії лити бруд на католиків.

Кор.: За часів Гоголя було простіше відвідувати Італію, ніж сьогодні?

П.В.: Звичайно, простіше. Перші бюрократичні обмеження у Росії щодо виїзду за кордон з'явилися у другій половині 40-х років XIX ст. У 1839 році, коли Гоголь вперше приїхав до Італії, у нього були гроші після постановки «Ревізора», а 1839 року він попросив гроші у царя і йому передали 5 тисяч рублів. До того ж живописці, скульптори, якщо отримували в академії золоту чи срібну медаль, обов'язково два-три роки стажувалися в Італії.

Кор.: Які твори він написав в Італії, окрім «Вибраних місць»?

П.В.: «Мертві душі» також там писав, хоча він їх писав і в Швейцарії, і у Франції. Навіть на меморіальній дошці, яка знаходиться на будинку, де жив Гоголь, написано, що тут писав свої твори Микола Гоголь.

Кор.: А ще десь є меморіальні дошки в Італії, пов'язані з ім'ям Гоголя?

П.В.: Так, на двох квартирах, де жив Гоголь, у кафе «Греко», яке письменник любив відвідувати. Це кафе полюбляли багато видатних людей. І у них висить картина, де намальовані усі видатні постаті Європи, які не зустрічалися в реальному житті, але бували у цій кав'ярні. Гоголь зображений в центрі. Коли я збирався до Італії, мені зателефонував Жулинський і каже: «У мене є для тебе відповідальне доручення. Коли приїдеш в Італію, відвідай кав'ярню «Греко», випий там чашку кави і згадай, за чиєю настановою сюди прийшов».

Кор.: Чим, на Вашу думку, Гоголь приваблює читацьку аудиторію у світі?

П.В.: Це теж загадка. Із Гоголем пов'язаний ще один феномен. Є митці, інтерес до яких актуалізується в якісь певні епохи, творчість яких у чомусь римується з проблематикою часу. Трапляється, що творець випереджає свій час, тому визнання знаходить уже після смерті. Так було із геніальним німецьким поетом Гельдерліном. Лише в кінці XIX століття, коли знову піднялася хвиля, умовно кажучи, неоромантизму, раптом визнали, що Гольдерінг – геніальний поет, тобто десь через сто років після смерті.

А феномен Гоголя полягає в тому, що він настільки багатогранний, що кожна епоха знаходить у ньому щось своє. Наприклад, у 50 – 70-ті роки XIX століття у розквіт реалізму – Гоголь, так би мовити, у фаворі читацької уваги, як реаліст, критик самодержавства, сатирик. Приходить те, що називають «срібним століттям», епоха декадансу, увагу викликають інші твори, але письменник знову у фаворі. Андрєй Бєлий називав себе «Гогольком». У своїй статті «Испепеленный» Валерій Брюсов називає Гоголя модерністом… Починається радянська епоха – і Гоголь як реаліст, як патріот знову на щиті. У постмодерністських текстах найпопулярніша постать – Гоголь. Це якість його алюзії, ремінісценсії, полеміка, якась містика гоголівських текстів. Причому цей інтерс до Гоголя не має певної географічної локалізації, ним цікавляться від Японії до США, не кажучи вже про Європу, де у Франції, Німеччині і, звичайно, Італії інтерес до Гоголя традиційно високий.

Кор.: Повертаючись від Гоголя до сучасної Італії: кілька Ваших вражень…

П.В.: Зараз багато говорять про кризу в Західній Європі… Є такі розмови і серед італійців про певні складнощі економічного порядку. Ми бачили кілька демонстрацій, які проходили в Італії: це і виступи молоді правого толку, і персіонерів, бо на них наступають не тільки у нас. В Італії вийшов закон, який зобов'язує працювати до певного віку, десь років до 65. Але в них ці демонстрації носять характер такого собі напівкарнавалу, не так як у нас. Демонстранти збираються на площі Іспанії (одна з центральних площ у Римі), де люблять проводити час італійці, туристи, тому там завжди людно. Від площі Іспанії до вілли Медічі ведуть сходи, якими треба підніматися високо вгору. Так от на східцях, як на трибунах стадіону, сидять туристи, і спостерігають за демонстрацією персіонерів. Похилого віку чоловіки, десь під сімдесят, у кольорових шапках з кольоровими надувними кульками збираються на цій площі. Оце, власне, і вся демонстрація. Ті, хто постійно буває в Італії, кажуть, що дещо подорожчали і продукти, і послуги. Але я не орієнтуюся.

В Італії увечері – у центрі міста усі відпочивають у ресторанах. Ресторан в Італії – це місце, де готують, а столи там накривають на вулиці. І от вечором ідеш – і усі ресторанчики на вулиці заповнені туристами, італійцями, вони сидять, відпочивають, п'ють вино.

Загалом, італійці – нація, у якої розвинений культ їжі, вишуканої, смачної їжі. Італійська кухня – одна з найкращих у світі. Досить сказати, що Італія – це та єдина країна, де банкрутують китайські ресторани.

Кор.: Чи справили на Вас враження мистецькі пам'ятки Італії?

Звичайно, справили, але ж я не художник, я бачу цю красу, але вона до мене не промовляє. От ми гуляли з дружиною по Кроссо – це центральна вулиця Риму. Ми не пропускали жодного собору, милувалися старовинними фресками і красою католичних соборів, про яку писав Гоголь у «Тарасі Бульбі». Ми навіть відвідали в неділю літургію. Це не могло не справити враження на Гоголя, який тонко відчував красу. У нього вже немає такого неприйняття католицизму після того, як він відвідав Італію. Я вже не кажу про Ватікан, місце, де на одному квадратному метрі стільки пам'яток архітектури, скульптури, живопису, скільки не знайдеш більше ніде.

Кор.: Дякую за те, що знайшли час з нами поспілкуватися. До побачення.

Розмову вела Н.Ландар

Благодійна акція: не забуваймо про тих, хто потребує допомоги

Традиційно студрада Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя кілька разів на рік проводить благодійні акції на підтримку дітей із Ніжинського тимчасового притулку для неповнолітніх. Наші студенти оголошують збір коштів, потім купують на них іграшки, канцелярське приладдя та солодощі і відвідують дітей у притулку, вносячи трішки свята у їхні сірі будні. Цей рік не став винятком. Напередодні дня Святого Миколая наші студенти відвідали дітей із подарунками та розважальною програмою.

Подарунок від Святого Миколая

Студенти НДУ та мешканці тимчасового притулку: фото на згадку

Нещодавно студентська рада університету проводила благодійну акцію «Подаруй дітям казку», в якій взяли участь усі сім факультетів. І ось 20 грудня 2011 року ми мали нагоду бути присутніми на святковому концерті до Дня Святого Миколая в Ніжинському тимчасовому притулку для неповнолітніх дітей. Завмерши, діти уважно дивились і боялись пропустити жодне слово. У присутніх на обличчях оселилась посмішка і не зникала до кінця заходу. Для малят було підготовлено свято з казковими героями, хороводами, конкурсами. Вони так чекали на Миколая, що побачивши, ринули розповідати віршики, співати пісень, танцювати. Сміх і радість заполонили кімнату. По закінченню свята гості з університету сказали теплі слова і подарували дарунки. У маленьких очах засяяли цікавість і вдячність. Потім дітки пішли вечеряти, а після неї всі, хто захотів залишитись, мали нагоду погратися з маленькими принцами та принцесами.

Вони чекають з нетерпінням на нас знову і знову, на всіх і кожного. Їм так необхідне це тепло і ласка, якої не часто зустрінеш у серці людини. Дякуємо всім, хто залучився до акції «Подаруй дітям казку». Вона залишила великий слід у душах дітей і студентів. Запрошуємо вас і надалі не залишатися байдужими до долі осиротілих дітей.

Ольга Ріпа, член студентської ради університету

Всеукраїнський молодіжний фестиваль «Фабрика майбутнього»

У листопаді 2011 руку в Севастополі відбувся Всеукраїнський молодіжний фестиваль «Фабрика майбутнього», у якому взяла участь і делегація Гоголівського вузу.

Учасники фестивалю працювали за такими тематичними напрямами: здоровий спосіб життя, енергозбереження та екологія, державне управління та державна служба, інформація та масова комунікація. Під час роботи фестивалю проводився ярмарок молодіжних та дитячих організацій, на якому вони представляли свої напрями діяльності. Протягом фестивальних днів ми безпосередньо спілкувалися з відомими експертами, науковцями, урядовцями, депутатами, журналістами та митцями. Зокрема, з народним депутатом України Андрієм Пінчуком та представниками Державної служби молоді та спорту України. Основною вимогою до учасників було утримання від тютюнопаління та вживання алкоголю протягом проведення фестивалю.

«Фабрика майбутнього» покликана відкрити нові можливості щодо реалізації молодіжних ініціатив, просування ідей активної молоді. Цей захід зібрав близько 300 молодіжних лідерів з усіх регіонів України за принципом цілеспрямованого та рівнопропорційного до кількості молоді представництва регіонів.

Під час форуму ми активно долучилася до роботи у секціях «Студентське самоврядування» та «Молодь за здоровий спосіб життя». Робота секції «Студентське самоврядування» полягала в обговоренні проблем і перспективи участі студентів у суспільному житті, у подіях, які відбуваються в навчальних закладах. Серед загальних тенденцій було відзначено активізацію студентського руху за власні права, виявлення активної позиції щодо суспільних питань, посилення інтересу до практично корисних дисциплін. Було обговорено механізми співпраці студентського активу вузів з адміністрацією начальних закладів, проблеми студентських гуртожитків та оптимізації навчального процесу.

Особисто нас глибоко хвилювали проблеми залучення молоді та студентського активу до вирішення проблем міста, в якому ми навчаємось.

Під час роботи секції «Молодь за здоровий спосіб життя» ми обговорювали проблеми первинної і вторинної профілактики шкідливих звичок у молодіжному середовищі, зокрема, негативний вплив активного та пасивного паління та вживання спиртних напоїв у юнацькому віці. Обговорювали також законопроекти щодо заборони тютюнопаління та вживання спиртних напоїв у громадських місцях та їх вільний продаж. Взяли участь у спортивному заході «Я-герой», який проводився аналогічно до реаліті-шоу «Останній герой» на «Новому каналі».

Досвід, отриманий під час форуму – безцінний! Ми не тільки отримала мотивацію до саморозвитку в майбутньому, а й познайомились із цікавими людьми з різних куточків України, весело і з користю провели цей час.

Ольга Паленко, *студентка фізико-математичного факультету,*
Оксана Данильченко, *студентка філологічного факультету*

–«Таких талановитих студентів у мене ще не було», –

сказала мені старший викладач кафедри вокально-хорової майстерності Ніжинського держуніверситету імені Миколи Гоголя Алла Хоменко, запрошуючи на концерт свого класу. Вона так говорить про всіх своїх вихованців. Пригадую незабутнє враження, яке більше двадцяти років тому справили на мене Галина Бальцевич, Дмитро Левченко і Павло Науменко. Академічні твори звучали професійно. Публіка відзначила і вокальний вишкіл, і високу загальну культуру. Павло став солістом Одеської опери, а донька Дмитра сьогодні навчається на факультеті культури і мистецтв Гоголевого вишу.

Алла Хоменко сама була талановитою студенткою цього ж навчального закладу. Тоді розпізнавала і ставила голоси Марія Федорівна Бровченко, учениця знаменитої Марії Литвиненко-Вольгемут, заслужена артистка України. Її вихованці виступали в навчальних закладах, у міському Будинку культури, в заводських клубах, призвичаювали публіку до вокалу, до гарного смаку. Саме Бровченко почула гармонійне поєднання сопрано Алли Хоменко і меццосопрано ще однієї своєї талановитої учениці Валентини Коробки. Уже більше двадцяти років вокальним дуетом заслуховуються на малих і великих сценах Ніжина, Чернігова, Києва. Удвох училися вони в Москві в Музичній академії імені Гнєсіних. Адже для того, щоб бути взірцем для учнів, треба весь час ставити перед собою високу мету і весь час до неї тягнутися.

Серед викладачів факультету багато талановитих співаків, музикантів, диригентів, теоретиків мистецтва, які дають багато знань і професійних навичок вихованцям. Але часом вони кажуть Аллі Борисівні: «Ми ж говоримо студентам теж саме, що й ви, але на нас вони ображаються, а на вас – ні. Чому?» Алла у відповідь скромно посміхається… Я знаю її секрет. Якось у розмові про вже дорослого сина вона промовилася: «Я завжди пам'ятаю, що студент – це теж чиясь дитина…» Чи не написати це як лозунг на фронтоні старого корпусу університету поряд із девізом засновників Безбородьків «Працею і старанням»?

Алла Борисівна пам'ятає і про те наскільки ранимі творчі люди, і намагається навчити своїх вихованців захищати свою вразливість. Від цього значною мірою залежить звучання голосу. Цей витончений інструмент потребує і фізичного здоров'я, й відповідного душевного настрою, й доброзичливої атмосфери в залі.

Концерт свого класу Алла Хоменко вела сама. Вона не тільки чула кожен відтінок звуку, а й відчувала хвилювання Данила Ощепкова, Олександра Довгаля, Анастасії Музики, Любові Пархоменко і Сергія Гладарьова. Люба і Сергій трималися впевненіше. На початку цього року вони стали лауреатами Всеукраїнського конкурсу імені Ірини Маланюк в Івано-Франківську. Серед п'ятдесяти учасників ніжинці легко ввійшли в фінал і змагалися зі студентами консерваторій. Вокальну і сценічну майстерність високо оцінило журі, очолюване народною артисткою України Героєм України Марією Стефюк.

Оперними аріями і романсами Любов Пархоменко зачаровувала всіх як троянда солов'я в східному романсі Миколи Римського-Корсакова і Миколи Кольцова. Сопрано звучало рівно, натхненно, артистично. «Здесь хорошо», – співала Люба, обдаровуючи всіх своїм щастям разом з Сергієм Рахманіновим.

А Сергій вражав і чоловічою фактурою, й прекрасним баритоном. Його, очевидно, ще не зраджувала Земфіра, й Алеко в каватіні Сергія Рахманінова з однойменної опери вийшов не настільки глибоко драматичним. Але Тореадор з «Кармен» Жоржа Бізе показав справжню волю до перемоги. А яким ліричним виявився хлопець у сучасній пісні Богдана Янівського і Богдана Стельмаха «Не забудь»!

– У Ніжині отака вокальна школа, що навіть не помітно слідів вишколу, – захоплено відгукувалися викладачі інших вишів в Івано-Франківську. Один пропонував перейти на навчання до нього в консерваторію, а інший стримував. – Не має значення назва закладу, в якому ви навчаєтеся, юначе, важливо, хто вас вчить, – радив він Сергію.

Аллу Борисівну це радувало більше, ніж отриманий (один з двох!) диплом «Кращому викладачу». Вона пригадувала, як вперше почула Любу, тоді Комаринець, на Всеукраїнському юніорському конкурсі в Гоголевому виші. Був голос, але бракувало культури виконання. Сергія Гладарьова двічі привозила на конкурс колишня Аллина студентка Злата Чернова. Це вона першою зрозуміла, що юнакові треба опановувати вокал, а не дошкільне виховання в коледжі. За два роки навчання в Ніжині Сергій без початкової музичної освіти освоїв складний репертуар, підвищив загальну культуру. Вперто йдучи за своїм покликанням, він часто буває невдоволеним собою, не зупиняється на досягнутому. Як не порадіти отакому студенту!

Аллі Хоменко щиро заздрять викладачі інших спеціальностей. – Ми наочно побачили результат копіткої праці, – кажуть вони їй і провідному концертмейстеру Галині Брюзгіній. Вона багато вкладає в цих дітей кваліфікованими музикознавчими порадами. Їх виступи – це не просто музичний супровід, а мистецький діалог творчих людей.

Надія Онищенко

На фото автора: Сергій Гладарьов і Любов Пархоменко на передньому плані разом з Галиною Брюзгіною і Аллою Хоменко

НІЖИНСЬКІ СКАРБИ

Дарунки – надзвичайно давня та традиційна для нашої бібліотеки форма доброчинності, яка має глибоке коріння. Завдячуючи великій повазі до бібліотеки кандидата історичних наук Луняка Є.М, який є її великим шанувальником, ми отримали в дар декілька цінних книг богослужбового характеру. Євген Миколайович – активний читач. Запорукою успіху при підготовці кандидатської дисертації слугували йому бібліотечні фонди, а нині рідкісний фонд є джерельною базою для написання докторської.

Ця невеличка колекція довгий час зберігалася на горищі одного з ніжинських будинків та, напевне, належала одній з ніжинських церков. Потрапила вона до мешканців будинку, можливо, у 30-50-х роках минулого століття, коли, завдяки насаджуваній та пропагованій компартійним режимом політиці войовничого матеріалізму, у Ніжині масово закривалися та знищувалися величні церкви та храми.

Рідкісні книги завжди викликають значний інтерес як широкого кола читачів, так і бібліотечних фахівців. Найціннішим з колекції є «Напрестольне Євангеліє», яке завідувачем музею Рідкісної книги О.С.Морозовим віднесене до стародруків середини XVIII-го ст. Раритет є зразком поліграфічного мистецтва друкарні Києво-Печерської лаври. Книга не має обкладинки та титулу, сторінки частково зношені, проте залишилися у доброму стані численні гравюри лаврських художників.

Кожен стародрук має свою долю. Можна припустити, що це «Євангеліє» було красиво оздоблене, мало позолочену або посріблену обкладинку, отож зазнало варварського ставлення байдужих людей. Як історична пам'ятка, після реставрації «Напрестольне Євангеліє» займе почесне місце у колекції вітчизняних видань кириличного друку.

Серед подарованих книг є видання з текстами релігійних піснеспівів. Ці книги, які були видані на початку XIX ст., без сумніву, зацікавлять університетських музикознавців. Сподіваємося, що після реставрації вони знайдуть свого читача та увійдуть у науковий обіг.

Як вдячний читач Євген Миколайович неодноразово дарував цінні видання, що сприяло зростанню рідкісного фонду бібліотеки. Висловлюємо йому щиру подяку за внесок у поповнення книжкових скарбів бібліотеки.

Людмила Литвиненко, головний бібліотекар

Конкурс на кращого Діда Мороза та Снігуроньку

21 грудня 2011 року на центральній площі міста о 16.00 розпочався парад Снігурок та дідів Морозів і разом із тим запалення головної ялинки Ніжина. Наш славний університет не обійшов цей захід стороною, а брав активну участь. З усіх освітніх закладів міста приїхали на своїх казкових санях улюблені герої Нового Року. Біля сцени зібралися від великого до малого. Святковий настрій намагалися передати організатори цього свята. Потім хороводом навколо ялинки журі намагалося визначити найкращих Снігурочок та дідів Морозів. Перше місце зайняло училище культури і мистецтв імені Марії Заньковецької. Усім учасникам вручили Подяки і солодкі призи. Зауважмо, що якби цей конкурс орієнтувався на найактивніших героїв, то ми б точно зайняли перше місце. Звичайно цього вечора не вистачало снігу, але гарний настрій панував і ще довго не покидав нас. По закінченню пролунав надзвичайно-красивий салют.

Учасники та організатори конкурсу на кращого Діда Мороза та Снігуроньку

Свято відбулося, ялинку відкрито. Тепер залишається тільки чекати хорошої зимової погоди. Студентська рада університету вітає всіх із наступаючими Новорічними та Різдвяними святами. Нехай у Ваших серцях горить благодатний вогонь.

Ольга Ріпа, член студентської ради університету

«МИ З НДУ!»

КОЛОНКА «ТРАНСЛЯТОРА»

Щоб урізноманітнити «репертуар» нашого «Транслятора», цього разу ми друкуємо прозовий твір: це коротенька новела англійського письменника Шервуда Андерсона «Тенді». Кіровоградський державний університет ініціював республіканський конкурс на кращий студентський переклад цього твору. Наш факультет іноземних мов уже надіслав до журі конкурсу два варіанти перекладу, один з яких ми публікуємо в цьому номері нашої «Альма-Матері». У свою чергу, ми ініціюємо зустрічний конкурс – на кращий варіант перекладу уривка зі знаменитого вірша славетного американського поета XIX століття Генрі Лонгфелло « Сон раба» (Slave's Dream).

Керівник перекладацької студії факультету іноземних мов НДУ Іван Харитонов

Шервуд Андерсон

ТЕНДІ: СТОСУЄТЬСЯ ТЕНДІ ХАРД

До семи років вона жила у старому небіленому будинку на занедбаній вулиці, яка розпочинала Труніон Пайк. Її батько приділяв їй дуже мало уваги, а мати померла. Батько проводив час у роздумах та розмовах про релігію. Він виголосив себе агностиком і був настільки заглиблений у руйнування ідеї існування Бога, що у свідомість його сусідів навіть закралася підозра, що він не помічав маленької дитини, в якій Бог нагадує про своє існування, і вона, напівзабута, жила то там, то сям на утриманні родичів її покійної матері.

До Вайсбурга прийшов якийсь незнайомець, який побачив у дитині те, чого не помічав батько. Це був високий рудоволосий молодий чоловік, який майже завжди був п'яним. Іноді він сидів у кріслі перед новим будинком Вільєрда з Томом Хардом, батьком дитини. Коли Том говорив, заявляючи, що взагалі ніякого Бога не може й бути, незнайомець посміхався та підморгував спостерігачам. Вони з Томом стали друзями і проводили багато часу разом.

Незнайомець був сином багатого купця з Клівленда і прибув до Вайсбурга в одній справі: він хотів вилікуватися від алкоголізму і гадав, що якщо він втече від своїх міських приятелів і житиме у сільському товаристві, то у нього буде більше шансів у боротьбі з цією пристрастю, яка руйнувала його.

Його перебування у Вайсбурзі не принесло успіху: нудьга нескінченних годин призвела його до пиятики навіть більше, ніж коли-небудь. Але у дечому він все ж таки досяг успіху: він дав багатозначне ім'я доньці Тома Харда.

Одного вечора, коли Том приходив до тями після затяжної пиятики, до нього головною вулицею містечка пришвендяв той самий незнайомець. Том Хард сидів у кріслі перед новим будинком Вільєрда з донькою на колінах, – тоді 5-річною дитиною. Поряд з ним на тротуарі сидів молодий Джорж Вільєрд. Незнайомець плюхнувся в крісло поряд з ними. Він трусився всім тілом, а коли робив спробу щось сказати, його голос тремтів.

Був пізній вечір, і темрява покривала містечко та залізницю, яка проходила під невеликим схилом біля готелю. Десь на відстані, далеко на захід, почувся протяжний свист пасажирського потягу. Собака, що спав на дорозі, прокинувся й загавкав. Незнайомець почав бурмотіти і зробив пророцтво стосовно дитини, що лежала на руках скептика.

«Я прибув сюди, щоб кинути пити, – сказав він, і його щоками потекли сльози. Він не дивився на Тома Харда, а подався вперед і вдивлявся у темряву, неначе бачачи там якесь видіння. – Я втік до села, аби вилікуватися, але я не вилікувався. Для цього є причина». Він повернувся, щоб подивитися на дитину, яка сиділа випроставшись на колінах свого батька, і вона теж глянула на нього.

Незнайомець доторкнувся до руки Тома Харда. «Випивка – це не єдине, від чого у мене є залежність, – сказав він. – Є ще дещо: я вмію кохати, але ще не знайшов кого кохати. Це велика проблема, якщо ти знаєш достатньо, аби усвідомити, що я маю на увазі. Знаєш, вона робить мою загибель неминучою. Мало хто розуміє це».

Незнайомець замовк і, здавалося, що туга переповнила його, але ще один протяжний свист пасажирського потягу стрепенув його. «Я ще не втратив віру. Я стверджую це. Мене лише принесло до місця, де, я знаю, моя віра не реалізується», – заявив він хрипло, потім пильно глянув на дитину і звернувся до неї, більше не звертаючи уваги на її батька. – «Ти – майбутня жінка», – сказав він, і цього разу його голос був чітким та серйозним. – «Бачиш, я сумував за нею. Вона не прийшла в мій час. **Ти** можеш бути тією жінкою. Це було б чимось на зразок усмішки долі, – хоч раз побути у її присутності, у такий ось вечір, як цей, коли я згубив себе пиятикою, а вона ще лише дитина».

Плечі незнайомця нервово здригалися, і коли він спробував скрутити цигарку, то папірець випав із його тремтячих пальців. Він розізлився і вилаявся. «Всі думають, що бути жінкою легко, бути коханою, але мені краще знати», – заявив він, і знову повернувся до дитини. – Я розумію це! -крикнув він. – Можливо, з усіх чоловіків один я розумію!»

Його очі знову дивилися удалину, у присмерк вулиці. «Я знаю про неї, хоч вона ніколи і не проходила моєю стежкою, – сказав він тихо. – Я знаю про її битви та поразки. Саме своїми поразками вона полюбилася мені. З її поразок була народжена нова якість у жінці. У мене є для неї ім'я. Я називаю її Тенді. Я придумав це ім'я, коли я був щирим мрійником, і перед тим, як моє власне тіло стало мені огидним. Це – якість бути сильною, щоб бути коханою. Це щось таке, чого чоловіки так потребують від жінок і чого вони не отримують».

Незнайомець піднявся і став перед Томом Хардом. Його постать хиталася туди і сюди, здавалося, він ось-ось упаде, але натомість опустився на коліна на тротуар, притягнув рученята дівчинки до своїх п'яних губ і захоплено поцілував їх. «Будь Тенді, маленька, – проголосив він. – Відважся бути сильною й мужньою. Це єдиний шлях. Ризикни чим завгодно. Будь достатньо хороброю, аби наважитися бути коханою. Будь чимось більшим, ніж просто чоловіком чи жінкою. Будь Тенді!»

Незнайомець піднявся і пішов, похитуючись, вниз вулицею. День чи два потому він сів на потяг і повернувся додому, до Клівленда. Того ж літнього вечора, після цієї розмови біля готелю, Том Хард вів дівчинку до будинку якогось родича, який напередодні запросив її на нічліг. Коли він йшов у темряві під деревами, то уже забув буркітливий голос незнайомця, і його свідомість повернулася до вигадування аргументів, за допомогою яких він міг би зруйнувати людську віру в Бога. Він звернувся до доньки по-імені, і та заплакала.

«Я не хочу, щоб мене так називали, – заперечила вона. – Я хочу, щоб мене називали Тенді – Тенді Хард». Дитина так гірко ридала, що Том Харді був розчулений і спробував заспокоїти її. Він зупинився під якимось деревом, взяв її на руки і почав голубити. «Ну, будь молодчиною», – сказав він коротко; але вона ніяк не заспокоювалася. По-дитячому безпосередньо вона піддалася відчаю, і її голос все розривав вечірню тишу вулиці. «Я хочу бути Тенді. Я хочу бути Тенді! Я хочу бути Тенді Хард», – кричала вона, хитаючи головою і плачучи так, ніби її юних сил бракувало, щоб відтворити щось примарне, яке утвердилось в ній від слів п'яниці.

Переклад підготувала Ксенія Ухо, студентка факультету іноземних мов НДУ

«МІС УНІВЕРСИТЕТ - 2012»

22 грудня напередодні Нового року в Ніжинському державному університеті відбулося традиційне свято, на яке завжди з нетерпінням чекають і учасники, і глядачі. Мова йде про конкурсну шоу-програму «Міс університет». Десятий рік поспіль 15 чарівних дівчат виходять на сцену і борються за почесний титул «Міс університет».

У цьогорічній ювілейній програмі було шість конкурсів: п'ять дефіле і конкурс талантів, протягом яких кожна учасниця намагалася довести, що «мрії здійснюються».

І мрії про корону здійснилися у студентки ІІ курсу факультету психології і соціальної роботи Наумової Ольги. Першою віце-міс та «Міс глядацьких симпатій» стала Цупко Ольга, студентка ІІІ курсу факультету іноземних мов, Друга віце-міс – Мохир Тетяна, студентка V курсу історико-юридичного факультету.

Усі учасниці конкурсу отримали цінні подарунки від ректора університету та спонсорів заходу. Традиційні перли отримала переможниця від генерального спонсора В.М.Мамедова. Подарунок від міського голови міста Ніжина М.В.Приходька вручив секретар міської ради О.В.Кірсанов.

Хочеться відзначити, що протягом десятирічної історії конкурсної шоу-програми жоден конкурс і дефіле не повторилося. Та й взагалі для такого конкурсу – десять років – це суттєва дата. Із ювілеєм вітали організаторів конкурсу ректор університету, доктор політичних наук професор О.Д.Бойко, члени журі конкурсу та спонсори.

Перший конкурс шоу-програми «Говорят, под Новый год все мечты сбываются»

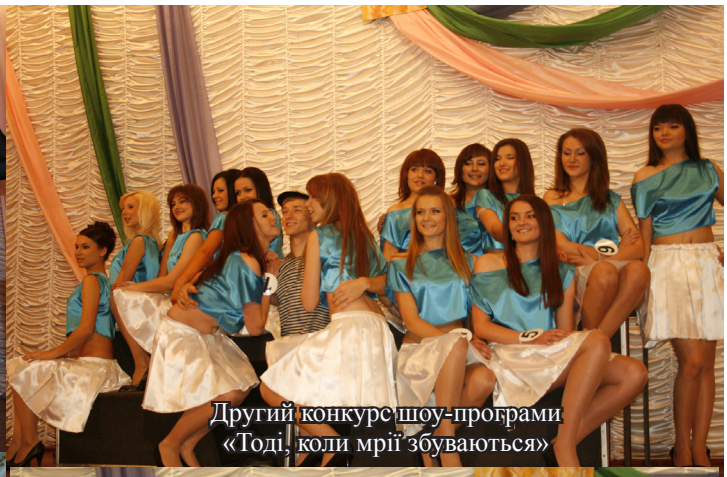

Другий конкурс шоу-програми «Тоді, коли мрії збуваються»

П'ятий конкурс талантів: «Мрії здійснюються»

Подарунок ректору на згадку

«Дівчина як мрія» – четвертий конкурс

Третє дефіле: «Така собі рожева мрія про Ріо»

ALMA MATER
Засновник — колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
* * *
Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друк.аркуш.
Тираж 900 примірників.
Свідоцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА
Голова редакційної ради – Станіслав Зінченко
Редактор: Наталка Ландар
Члени ради: Григорій Самойленко, Олександр Гадзінський, Анатолій Ролік, Петро Моціяка

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м.Ніжин Чернігівської обл., вул.Кропив'янського,2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almamater.ndu@gmail.com
Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Наталка Ландар
Фото М.Михайленко
Віддрукована у Видавництві НДУ імені М.Гоголя
Замовлення №13

* Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.* За точність викладення фактів відповідає автор.* Редакції надано право редагувати й скорочувати матеріали.
* При передрукуванні матеріалів обов'язково посилатися на газету "ALMA MATER"